

Jodi Picoult

Második látásra

FORDÍTOTTA NOVÁK PETRA

Jodi Picoult

Második látásra

ATHENAEUM

A fordítás alapjául szolgáló mű
Jodi Picoult: *Second Glance*
Copyright © 2003 by Jodi Picoult
© Emily Bestler Books/Atria Books,
a Division of Simon and Schuster, Inc.,
as the original publisher

Hungarian translation © Novák Petra, 2020

Minden jog fenntartva.

Kiadta az Athenaeum Kiadó,
az 1795-ben alapított Magyar Könyvkiadók
és Könyvterjesztők Egyesülésének tagja.
1086 Budapest, Dankó u. 4–8.
Tel.: 1-235-5030
www.athenaeum.hu
www.facebook.com/athenaeumkiado

ISBN 978 963 543 005 5

Felelős kiadó: Dian Viktória
Felelős szerkesztő: Besze Barbara
Szerkesztette: Molnár Eszter
Műszaki vezető: Drótos Szilvia
Borítóterv: Földi Andrea
Nyomdai előkészítés: Tóth Viktor

Készült az Alföldi Nyomda Zrt.-ben, 2020-ban
Felelős vezető: György Géza vezérigazgató

*Sammynek, aki nemcsak olvassa, hanem írja is a könyveket.
El sem tudom mondani, mennyire szeretlek.*

Anya

*Mi lenne, ha aludnál,
És amíg alszol,
Álmodnál,
És mi lenne, ha
Álmodban a
Mennyországba eljutnál,
S ott tépnél egy szál virágot,
Különös, csodás virágot,
És mi lenne, ha
Felébredve,
Ott lenne épp a kezvedbe?
Mondd, mi lenne akkor?*

Samuel Taylor Coleridge

(Arató Dániel

és Katona Ildikó fordítása)

Első rész

2001

*Az igazi szerelem olyan, akár a szellemjárás:
mindenki beszél róla,
de csak nagyon kevesen látták.*

François de La Rochefoucauld:
Maximák, 76. maxima
(Szávai János fordítása)

Első fejezet

Ross Wakeman sikerrel járt, amikor először megölte magát, másodszor és harmadszor viszont nem.

Elaludt a kormánynál, és a hídról egyenesen egy tóba hajtott – ez a második alkalommal történt –, majd a mentőcsapatok a parton találták rá. Amikor kiemelték a félig elsüllyedt Hondáját, az ajtókat zárva találták, és az edzettüveg ablakokon ugyan pókhálószerűen futottak szét a repedések, mégis egyben maradtak. Senkinek nem fért a fejébe, hogy juthatott ki az autóból, még kevésbé az, hogy úszhatta meg a balesetet egy karcolás nélkül.

Harmadszorra Rosst kirabolták New Yorkban. A tolvaj elvette a tárcáját, összeverte, hátba lőtte, majd ott hagyta ebek harmincadjára. A lövedék – amelyet olyan közről röpitettek belé, hogy könnyedén szétromcsolhatta volna a lapockáját, és átfúrhatta volna a tüdejét – megállt a csontnál, és nem okozott komolyabb bajt. Az apró ólomdarab később ott fityegett Ross kulcstartóján.

Az első alkalom hosszú évekkel ezelőtt történt, amikor Ross egy hatalmas vihar kellős közepén találta magát. A villám, a fénylő, kék kisülés beragyogta az égboltot, majd egyenesen Ross szíve felé vette az irányt. Az orvosok később elmondták neki, hogy hivatalosan hét percen keresztül halott volt. Úgy okoskodtak, hogy a villám nem csaphatott bele közvetlenül, hiszen a mellkasát érő ötvenezer amperes áramütés azonnal elpárologtatta volna a sejtjeiben található nedvességet, és Ross szó szerint felrobbant volna. A villám feltehetően a közelében csapott be, a Ross testében keletkezett elektromos áram pedig épp elég erősnek bizonyult, hogy megzavarja a szívritmusát. Az orvosok szerint igazán mázlista egy fickó volt.

Az orvosok azonban tévedtek.

Most, amikor Ross épp O'Donnellék oswegoói házának meredek, eső áztatta tetején lépdelt felfelé, még csak eszébe sem jutott, hogy vigyáznia kellene magára. Az Ontario-tó felől érkező szél még most, augusztusban is hűvösen csapott az arcába, és ahogy Ross a manzárdablak

körül ügyeskedett, haját a szemébe fújta. Az esőcseppek a nyakát szurkálták, miközben a kapcsokat az illesztésre szerelte, és beállította a vízálló videókamerát úgy, hogy egyenesen a padlás felé nézzen.

A csizmája megcsúszott, és elmozdított a helyéről jó néhány régi zsindelet. Lentről, az esernyője alól O'Donnell felsandított rá.

– Vigyázzon! – kiáltotta oda. Ross hallani vélte azt is, amit a férfi nem mondott ki: *Már így is épp elég szellemmel van dolgunk.*

Nem, vele aztán semmi nem történhet. Nem fog sem megbotlani, sem lezuhanni. Épp ezért jelentkezett önként a legveszélyesebb feladatokra is. Épp ezért sodorta magát újra meg újra veszélybe. Épp ezért próbálta ki a kötélugrást, a sziklamászást és a cracket is. Egy intéssel jelezte O'Donnellnek, hogy hallotta a figyelmeztetést. De ahogy biztosan tudta, hogy nyolc óra múlva felkel a nap – és egy újabb napon kell majd átverekednie magát –, ugyanúgy biztosan tudta, hogy nem hal meg, holott a szíve mélyén épp erre vágyott, mindennél jobban.

A csecsemő felébresztette Spencer Pike-ot, aki igyekezett ülő helyzetbe tornáztatni magát. Annak ellenére, hogy az Árnyas Fenyves Gondozási Központban minden helyiséget éjjeli lámpa világított meg – összességében annyi fényt bocsátva ki, amellyel Spencer szerint akár egész Vermontot fényárba lehetett volna borítani –, most semmit sem látott. Az utóbbi időben a szürke hályog miatt igencsak megromlott a látása, bár előfordult, hogy amikor éjjel kibotorkált, hogy elvégezze a dolgát, a tüdőben látta, hogy valaki őt figyeli – valaki, akinek nem kuszán, fakón borzolódott a szemöldöke, és a bőre sem lógott petyhüdten a csontjain. Ilyenkor aztán hamar tovatűnt a hajdani, ifjú Spencer, ő pedig tágra nyílt szemmel meredt a roncsra, amelyet az élet meghagyott belőle.

A hallása ellenben kifejezetten éles volt. Az itt élő többi mogorva vénemberrel szemben neki soha nem volt szüksége hallókészülékre. Isten a tudója, ő még azt is meghallotta, amit nem akart.

A baba, mintegy végszóra, újra felsírt.

Spencer ujjai végigkúsztak a paplanon, egészen az ágy mellé szerelt nővérhívó gombig. A következő pillanatban az éjszakás nővér sietett hozzá.

– Mr. Pike! – szólította meg. – Mi történt?

– Sír a kisbaba.

Az ápolónő Spencer mögött matatott, felrázta a párnáját, és megemelte az ágy fejrészét.

– Itt nincsenek babák, Mr. Pike, ezt maga is tudja. Csak egy álom volt. – Ezzel kedvesen megveregette az élesen kiálló csontot, amely valaha Spencer erős jobb válla volt. – És most próbáljon visszaaludni! Holnap rengeteg dolga lesz. Ugye nem feledkezett meg a megbeszélésről?

Miért beszél vele a nővér úgy, mint egy kisgyerekekkel? – tűnődött Spencer. És ő miért viselkedik úgy, mint egy kisgyerek? Miért bujt vissza az ágyba a nővér kezének puha érintésére? Miért hagyta, hogy az álláig húzza a paplant? Spencer torka elszorult, amint egy emlékkép sejlett fel előtte. Képtelen volt pontosan felidézni a ködbe vesző emléket, mégis könnyeket csalt a szemébe.

– Kér egy altatót? – ajánlotta előzékenyen a nővér.

Spencer a fejét rázta. Végtére is régebben tudós volt. Biztos volt benne, hogy egyetlen laboratóriumnak sem sikerült még előállítania a gyógyszert, amely enyhítené a fájdalmát.

Curtis Warburton az életben jóval alacsonyabb volt, mint a tévében, ugyanakkor megvolt benne az a vonzerő, amely a *Rémes történeteket* a késő esti adásidő legnézettebb műsorává tette. A külseje egy borzra emlékeztetett: rövidre nyírt, fekete hajában hófehér csík futott végig – ez a csík kilenc éve jött elő, azon az éjszakán, amikor a nagyapja szelleme megjelent az ágya mellett, és bevezette őt a természetfeletti nyomozás világába. A felesége, Maylene, akit médiumként már jól ismert a Los Angeles-i rendőrség, most szorosan mellette ült, és szorgosan jegyzetelt, miközben Curtis a ház lakóit kérdezgette.

– Először a konyhában – motyogta Eve O'Donnell, mire a férje bőszén bólogatott. O'Donnellék a nyugdíjba vonulásuk után nyaralónak vették meg ezt a tóparti kis házat, és az azóta eltelt három hónapban hetente legalább kétszer tapasztaltak valamilyen természetfeletti jelenséget. – Délelőtt tíz körül bezártam az ajtókat, beélesíttem a riasztót, és elindultam a postára. Amikor hazaértem, a riasztó be volt kapcsolva, de bent a konyhaszekrény ajtaja tárva-nyitva állt, a kukoricapelyhes dobozok pedig egymás hegyén-hátán feküdtek az asztalon. Erre felhívtam Harlant, mert azt gondoltam, itthon járt, és ő csinált ilyen hatalmas felfordulást.

– Én közben mindvégig az Elks Clubban voltam – kotyogott közbe a férj. – Nem jártam itthon. Senki nem járt itthon.

– Aztán ott volt az a különös zene, amit a padlásról hallottunk hajnali kettőkor. Mintha gőzorgona szóló volna. Amikor aztán felmentünk körülnézni, elhallgatott. Benyitottunk, és a padlás közepén, a földön ott állt egy játék zongora, de még csak elem sem volt benne.

– Nekünk nincs játék zongoránk – tette hozzá Harlan. – És gyerekünk sincs.

– Amikor aztán beleraktuk az elemeket, egészen másféle hangon szólalt meg. – Eve elbizonytalanodott. – Mr. Warburton, remélem, megérti, hogy mi nem vagyunk olyanok... olyanok, akik hisznek az ilyesemben. Egyszerűen... egyszerűen, ha nem arról van szó, az azt jelenti, hogy kezdek megbolondulni.

– Mrs. O'Donnell, higgye el, nem veszíti el az eszét! – Curtis a jól bevált együttérző mozdulattal tette kezét a hölgy karjára. – Holnap reggelre okosabbak leszünk azzal kapcsolatban, mi folyik az otthonukban.

A válla fölött hátrapillantva meggyőződött róla, hogy Ross ezt is filmre veszi. Attól függően, mi történik később, O'Donnellék akár a *Rémes történetek*be is bekerülhetnek, márpedig ebben az esetben elengedhetetlenül szükséges lesz a felvétel. Warburtonék naponta több mint háromszáz e-mailt kaptak olyanoktól, akik úgy vélték, az otthonukat szellemek járják. A megkeresések nyolcvanöt százalékánál aztán bebizonyosodott, hogy átverésről van szó, vagy egyszerűen egerek költöztek a házba. A többi esetben – nos, Ross épp elég régóta dolgozott már a szakmában, hogy tudja, bizonyos dolgokra egész egyszerűen nincs magyarázat.

– Láttak esetleg valami különösét? – kérdezte Curtis. – Tapasztaltak hőmérséklet-ingadozást?

– A hálószobánkban az egyik pillanatban pokoli hőség van, a következőben meg lehet fagyni – bólogatott Harlan.

– És van olyan hely a házban, ahol különösen kényelmetlenül érzik magukat?

– A padláson, az egészen biztos. Meg az emeleti hálószobában.

Curtis tekintete a kézi szövésű keleti szőnyegről a kandallópárkányon álló antik vázára siklott.

– Szeretném felhívni a figyelmüket, hogy komoly költségekkel járhat egy-egy szellem beazonosítása.

Warburtonék, akik rendszerint Rossra bízta az előzetes tereptanulmányt, már korábban elküldték őt a környékbeli könyvtárakba és archívumokba, hogy összegyűjtse az ingatlanal kapcsolatos hivatalos iratokat. Bízta benne, hogy Ross talán olyan információra bukkan, hogy a házban annak idején gyilkosság vagy öngyilkosság történt. Ross kutatómunkája nem járt ugyan sikerrel, ám Curtisnek ez nem szegte kedvét. Végére is egy szellem nemcsak egy bizonyos helyet, de ugyanúgy egy bizonyos személyt is kísérhet. A múlt mindig velünk marad, éppúgy, ahogy egy halvány parfümillat körbelengi az embert, vagy ahogy egy-egy emlékkép bevészlik az agyunk rejtett zugába.

– Kerül, amibe kerül – jelentette ki Eve O’Donnell. – A pénz nem akadály.

– Rendben. – Curtis elmosolyodott, és a térdére csapott. – Nos, mi már itt sem vagyunk. Rengeteg a dolgunk.

Ez volt a jelzés Rossnak. A beszélgetés során ő felelt az elektromágneses mérőműszer beindításáért és működtetéséért, a videókamerákért és az infravörös hőmérőért. Minimálbérért dolgozott, annak ellenére, hogy Warburtonék jó sok pénzt bezsebeltek a tévéműsorért és az ehhez hasonló nyomozásokért is. Ross kilenc hónapja szinte bekönyörögte magát Warburtonékhoz, miután halloweenkor olvasta az *L. A. Times* róluk szóló cikkét. Curtisszel és Maylene-nel ellentétben Ross még soha nem látott kísértetet – de rettentően vágyott rá. Remélte, hogy a spirituális nyitottságot éppúgy el lehet kapni közvetlen érintkezéssel, mint a bárányhimlőt – és hogy éppúgy egy életre szól.

– Arra gondoltam, körülnézek a padláson – szólalt meg Ross.

Egy pillanatra megtorpant az ajtóban, és előreengedte Eve O’Donnell, aki elindult felfelé a lépcsőn.

– Olyan ostobának érzem magam! – vallotta be Eve zavartan. – Az én koromban Caspert lesni!

Ross szája mosolyra húzódott.

– Egy szellem talán megijeszti, és elhitei magával, hogy elment az esze, de nem fogja bántani.

– Ó, nem hinném, hogy egy kislány bántana.

– Kislány?

Eve megszeppent.

– Harlan szerint nem kellene tippeteket adnom maguknak. Ha nem tudnak semmit, talán könnyebb nyomozniuk. – Megborzongott, ahogy felpillantott a keskeny lépcsőkre. – A kishúgom meghalt, amikor én hétéves voltam. Néha azon morfondírozom... vajon egy szellem megtalálja-e az embert, ha nagyon akarja?

– Nem tudom – kapta el a pillantását Ross. Magában azt kívánta, bár csak többet mondhatna, konkrét választ, valamiféle személyes tapasztalatot. A lépcső tetején nyíló kis ajtó láttán felcsillant a szeme. – Ez lenne az?

Eve bólintott, és utat engedett Rosznak, aki elhúzta a reteszt. A videókamera, amelyet kintről felszerelt, most ijesztő küklópszként meredt rájuk az ablakból. Eve szorosan maga köré fonta a karját.

– Már attól is kiráz a hideg, ha belépek ide.

Ross elpakolt az útból néhány dobozt, hogy a felvételen ne látszódjon olyan árnyék, amit aztán félre lehet magyarázni.

– Curtis szerint így lehet rájuk találni. Az ember egyszerűen az érzékszerveire hallgat. – Ekkor valami megcsillant előtte a földön. Lehajolt, és egy maréknyi egycentest szedett össze. – Hat cent – mosolyodott el. – Milyen ironikus!

– Igen, előfordul, hogy ilyeneket csinál. – Eve az ajtó felé araszolt, közben szorosan ölelte magát. – Aprópénzt hagy itt nekünk.

– A szellem? – csodálkozott Ross, de mire megfordult, Eve már lesettett a lépcsőn.

Ross mély levegőt vett, becsukta a padlásajtót, és lekapcsolta a lámpát. A kis helyiség koromsötétbe borult. Oldalra lépett, hogy kikerüljön a kamera látóköréből, majd a távirányítóval bekapcsolta a gépezetet. A figyelmét ezek után a sötétségre irányította. Hagyta, hogy a sötét rátelepedjen a mellkasára, és berogyassa a térdét, éppúgy, ahogy Curtis Warburonttól tanulta. Ross kiélesítette az érzékeit, amíg végül legyűrte a hitetlenségét, és megelevenedett körülötte a tér. *Talán erről van szó* – gondolta. *Talán éppolyan érzés megtapasztalni a szellemeket, mint amikor az ember torkát zokogás fojtogatja.*

Tőle balra, kicsit messzebb léptek zaja hallatszott, majd az aprópénz pendülésének összetéveszthetetlen hangja. Ross felkapcsolta a zseblámpáját, és addig pásztázta a padlást a fénysugárral, amíg az meg nem állapodott a csizmáján és mellette a három újonnan odakerült pénzermén.

– Aimee? – suttogta az ürességbe. – Te vagy az?

A Vermont állambeli Comtosook városkát minden oldalról egyértelmű határvonal vette körül: a Champlain-tóban végződő meredek lejtő, a sziklaperem a kőfejtő körül, ahol a lakosság fele dolgozott, és a láthatatlan demarkációs vonal, amely a dimbes-dombos vermonti tájat elválasztotta Burlington nagyvárosi kerületeitől. A település közepén álló templom falán egy emléktábla állt, amely szerint 1994-ben a *Vermont Life* magazin Comtosookot választotta az állam legfestőibb városkájának. És az is volt – voltak napok, amikor Eli Rochert a rubinvörös, a borostyán és a smaragd színeiben játszó lombokat csodálva úgy érezte, meg kell állnia egy pillanatra, hogy magához térjen az ámulatból.

Comtosook ugyan rengeteg turistát vonzott, ám Eli számára az ott-hont jelentette. Amióta az eszét tudta, ez volt az otthona, és úgy vélte, ez is lesz, amíg világ a világ. A városban szolgáló két teljes munkaidős rendőrtiszt egyikeként természetesen jól tudta, hogy amit a turisták csodálnak, az nem más, mint illúzió. Rég megtanulta már, hogy az ember gyakran nem láthat a felszín mögé, bármilyen alaposan szemléli is a dolgokat.

Végighajtott a Cemetery Roadon. Rendszerint erre cirkált az ilyen éjszakákon, mint ez, amikor a hold olyan sárgán ragyogott a sötét égbolton, akár a sólyom szeme. Az ablakot lehúzta ugyan, mégis hiába várta, hogy beáradjon a friss levegő, és rövid, fekete haja nedvesen tapadt a tarkójára. Még Watson, az angol véreb is a nyelvét lógatva lihegett mellette az anyósülésen.

A régi sírkövek úgy álltak egymás mellett, akár a felsorakozott katonák. A temető távolabbi sarkában, a bükkfa közelében volt Comtosook legrégebbi sírköve. Az állt rajta: WINNIE SPARKS. SZÜLETETT: 1835. ELHUNYT: 1911. Az a szóbeszéd járta, hogy amikor a kiállhatatlan vénasszony meghalt, és a temetési menet épp a sír felé tartott, a lovak felágaskodtak, és a koporsó kiesett a halottaskocsiból. Aztán egyszer csak kinyílt a fedele, Winnie felült, és vérben fogó szemmel, dühöngve mászott ki belőle. Tíz év elteltével, amikor meghalt – másodszor is –, sokat szenvedett hitvese százötven szöveget vert a koporsó fedelébe, merő elővigyázatosságból.

Elit cseppet sem érdekelte, igaz-e a történet, vagy sem, a helybéli tinik ellenben úgy vélték, hogy Winnie állítólagos halhatatlansága épp elég ok arra, hogy sörrel és fűvel felszerelve itt lógjanak a temetőben. Eli kikászálódott a furgonból.

– Jössz? – szólt oda a kutyának, aki válaszképpen még inkább belesüpedt az ülésbe. Eli a fejét ingatva nekivágott a temetőnek, és rövidesen Winnie sírjához ért, ahol négy fiatal kuporgott egy túrafőző kékes lángja körül. Annyira be voltak szívva, hogy meg sem hallották Eli lépteit.

– Hahó! – kiáltotta oda Eli.

– Itt vannak a zsaruk!

– A francba!

Sportcipők csoszogtak, üvegek csörömpöltek, ahogy a kamaszok kapkodva próbálták mihamarabb elhúzni a csíkot. Eli bármikor lekapcsolhatta volna őket, most mégis úgy döntött, hogy hagyja őket futni. Zseblámpája fényét az utolsó távolodó alakra szegezte, majd hirtelen az ott hagyott holmikra irányította. A fiatalok után édeskés füst terjengett a levegőben. A földön két bontatlan üveg Rolling Rock sör maradt, amelynek Eli nagy hasznát veszi majd, miután letette a szolgálatot.

Lehajolt, és Winnie sírjáról tépett egy szál pitypangot. Mintha ez a mozdulat hívta volna elő, egy szó villant fel a fejében: *csibajak*... szellemek. A nagymama ősi nyelve úgy égette a száját, akár egy mentolos cukorka.

– Nem is léteznek – mondta ki fennhangon, aztán visszasétált a koscihoz, hogy lássa, mi mindent tartogat még számára az éjszaka.

Shelby Wakeman kimerülten ébredt, miután átaludta a napot. Már megint ugyanazt álmodta: Ethan ott állt mellette a repülőtéren, ám amikor odafordult hozzá, egyszerűen nyoma veszett. Kétségbeesetten rohant keresztbe-kasul az épületben, hogy megtalálja őt, aztán végül kijutott a leszállópályákra, ahol azt látta, hogy a kilencéves kislány épp a közeledő gép útjában áll.

Megrémítette az álom, hiába ismételte el magában ezerszer is, hogy ilyesmi soha nem történhet meg. Soha nem viszi Ethant repülőtérré, de ha el is vinné, soha nem veszítené őt szem elől. De leginkább az a borzalmas kép rémítette meg, ahogy a kislány kitárt karokkal áll a repülő előtt, tejfehér arcát a nap felé fordítva.

– *Habó*, anyu! Figyelsz egyáltalán?

– Bocsánat – mosolyodott el Shelby. – Csak álmodozom.

Ethan előblögte a tányérját, és gondosan betette a mosogatógéphez.

– Akkor is álmodozásnak hívják, ha közben nem is alszol? – kérdezte, de mielőtt Shelby válaszolhatott volna, felkapta a gördeszkáját,

amely mostanában éppannyira hozzátartozott, mintha újabb végtagja nőtt volna. – Akkor kint találkozunk?

Shelby bólintott, és nézte, ahogy Ethan kirobog az elülső kertbe. Hányszor, de hányszor a lelkére kötötte, hogy ne csapjon zajt – hajnali négykor a legtöbben alszanak, nem a gördeszékükön száguldoznak összevissza –, Ethan azonban rendszerint fittyet hányt a kérésére, Shelbynek pedig nem volt szíve ezzel nyagatni.

Ethan egy bizonyos *xeroderma pigmentosum* vagy XP nevezetű rendellenességben szenvedett, amelyet sokan holdfénybetegségként ismernek. Ez egy hihetetlenül ritka örökletes betegség, amely a bőr ultraviola sugárzással szembeni túlérzékenységgel jár. Az egész világon mindössze ezer ismert esetet rögzítettek. Ha valaki XP-ben szenved, a betegség egész életén át elkíséri.

Shelby akkor figyelt fel arra, hogy Ethannel valami gond lehet, amikor a kisfiú mindössze hathetes volt, de egy év is eltelt, mire a számtalan vizsgálat alapján XP-vel diagnosztizálták. Az orvosok elmagyarázták, hogy az ultraviola sugárzás kárt okozhat az emberi DNS-ben. A szervezet ezt a kárt automatikusan helyrehozza, az XP-s betegek ellenben erre nem képesek. A rendellenesség idővel akár a sejtek osztódását is befolyásolja, ami rákos megbetegedést okoz. Azt jóslták, hogy Ethan szerencsés esetben akár a kamaszkort is megérheti.

Shelby ezek után arra jutott, hogy ha a napsugárzás halálos a fiára nézve, akkor egyszerűen be kell sötétítenie. Gyakran napokig ki sem mozdultak. Ethan gyertyafénynél olvasott. A ház ablakait Shelby törölközőkkel és függönyökkel takarta el, amelyeket a férje aztán következetesen leszaggatott minden áldott este, amikor hazaért a munkából.

– Nincs senki – morogta –, aki az istenverte napsütésre allergiás lenne!

Mire elváltak, Shelby sok mindent megtudott a fényről. Tudta, hogy nem csak a kinti fénytől kell tartani. A bevásárlóközpontokban és az orvosi rendelőkben például neonlámpákkal világítottak, amelyek ultraviola sugárzást bocsátottak ki. A napvédő krém használata olyan természetessé vált számukra, mintha egyszerű kézkrém lett volna, amelyet otthon és a természetben egyaránt használni kellett. Ethannek huszonkét sapkája volt, amelyeket éppolyan természetességgel vett fel, mint ahogy más gyerekek az alsóneműjüket.

Aznap este a HÜLYÉVEL VAGYOK feliratú baseballsapkát választotta. A szemellenzőt feltekerte, a nyakvédő részét pedig szokás szerint

szorosan begyúrte az állítható pánt alá. Amikor Shelby meglátta, hogy így tárolja a sapkákat, mindig a kínai nők kíméletlenül lekötözött, apró lába jutott eszébe, vagy a hattyúk, amelyek a szárnyuk alá fúrják a fejüket.

Shelby elpakolt a konyhában, aztán egy könyvvel a kezében kiült a kocsi felhajtó mellé. Hosszú, sötét, rakoncátlan fűrtjeit tömött fonatba rendezte, és még így is majd megsült – hogy a fenébe tud Ethan így száguldozni? A fiú a gördeszkájával felhajtott egy házilag ácsolt rámpára, és ugratás közben megpördítette a deszkát, hogy egy ollie-t mutasson be.

– Anyu! Anyu! Láttad ez? Úgy csináltam, mint Tony Hawk!

– Tudom – nyugtázta Shelby.

– Akkor nem gondolod, hogy klassz lenne, ha...

– Nem fogunk a kertünkben félcsövet építeni, Ethan.

– De...

– Jézusom! Állj már le! – sóhajtott Shelby, mire Ethan fogta a deszkát, és odébb gurult.

Shelby magában boldogan mosolygott. Tetszett neki a változás, amelyet Ethan viselkedésében tapasztalt. Mintha egy bábjátékos különös, új szavakat adna a szájába. Tetszett neki, ahogy Ethan újabban bekapcsolta Conan O'Brien éjszakai show-műsorát, amikor az hitte, az anyja nincs a közelében, csak hogy a sziporkázó szócsatákat hallgassa. Ettől olyan... normalisnak tűnt. Ha a hold nem örködött volna felettük a magasban, ha Ethan arca nem lett volna olyan sápatag, hogy a bőre alatt ismerős térképként rajzolódjanak ki az erek – ha ezeket az apróságokat figyelmen kívül hagyta volna, Shelby akár el is hiszi, hogy éppolyan életet él, mint akármelyik egyedülálló anyuka.

Ethan csinált egy ugratást, aztán egy Casper spin pördülést. Shelby hirtelen rádöbbedt, hogy régebben fogalma sem volt, mi a különbség a helipop és az ollie között. Régebben annyi minden más volt! Már vissza sem tudta idézni, milyen volt az élete, mielőtt ez a betegség rájuk borult volna, akár egy halászháló, amelyből képtelenség szabadulni, de valahogy úgy érezte, az Ethan előtti élete fabatkát sem ért.

Ethan ebben a pillanatban odafarolt elé.

– Mindjárt éhen halok!

– De hisz most ettél!

Ethan nagyokat pislogott, mintha csak mentegezőzni akarna. Shelbyből felszakadt egy sóhaj.

– Menj, és kapj be egy falatot, ha szeretnél, de már kezd hajnalodni. Ethan a felkelő nap felé fordult, amely erősen kapaszkodott a látóhatár peremébe.

– Hadd nézzem innen, a kertből! – kérlelte az anyját. – Csak most az egyszer!

– Ethan...

– Tudom. – Ethan hangja lemondóan csengett. – Csak még három hardflip.

– Egy.

– Kettő.

Anélkül, hogy Shelby jóváhagyta volna – mindketten tudták, hogy úgyszólván –, Ethan szélesebben elszáguldott. Shelby kinyitotta a regényét. A szavak úgy követték egymást, akár a tehervonatra pakolt autók: végtelen áradat, és mindegyik pontosan olyan, mint a többi. Shelby épp a következő oldalra lapozott, amikor arra lett figyelmes, hogy Ethan deszkája elnémult.

A fiú a lábához támasztotta a deszkáját, a Farkas ráfestett alakját fehér pettyek borították.

– Anyu! Havazik? – csodálkozott.

Vermontban gyakori jelenség a hó, de nem augusztusban. A könyvre is ráhullott egy fehér pihe, és nyomban beszorult a két lap közé, de nem hópehely volt. Shelby az orrához emelte a szirmot, és beszívta az illatát. Rózsa.

Shelby hallott ugyan különös időjárás jelenségekről, például amikor eltűnnek a békák, aztán mérföldekkel odébb potyognak le az égből. Egyszer még sáskajárást is látott. Na de ez...?

A szirmok egyre csak hullottak rájuk, idővel a hajuk is fehér lett.

– De furcsa! – sóhajtott Ethan, és letelepedett az anyja mellé, hogy alaposan megszemlélje a természet játékát.

– Egycentesek. – Curtis Warburton megfordította az érmét, amit Ross a kezébe nyomott. – Valami más?

Ross a fejét rázta. Három órája dekkoltak a házban, de hiába gerjesztett jó sok energiát a kint tomboló vihar, paranormális tevékenységet nem igazán lehetett észlelni.

– Azt hittem, egy fénygolyóbis jelent meg a képernyőn, aztán kiderült, hogy csak a füstjelző a padlás hátsó falán.

– Nos, a fenébe is, én sem éreztem az égvilágon semmit – sóhajtott Curtis. – Inkább azt a buffalói esetet kellett volna bevállalnunk.

Ross a kész filmtekercset a műanyag tartójába tette, majd a zsebébe csúsztatta.

– A feleség, Eve említette, hogy a húga meghalt, amikor ő még csak hétéves volt.

Curtis felkapta a fejét.

– Érdekes.

Együtt lesétáltak a földszintre, ahol Maylene a nappali kanapéján ücsörgött az infravörös hőmérővel.

– Van valami? – kérdezte Curtis.

– Semmi. Ez a ház éppannyira aktív, mint egy kerekesszékhez kötött kvadriplégiás.

– Hogy állnak? – szolt közbe Eve O'Donnell. A nappali ajtajában állt, és szorosan összevonta magát a hálóköntösét.

– Azt hiszem, bátran kijelenthetjük, hogy nincsenek egyedül ebben a házban. Képzelve – újságolta Curtis, és odanyújtotta a Rosstól kapott egycentest –, ezt az imént találtam.

– Igen, előfordul, hogy itt-ott aprópénzt találunk. Ezt már Rosznak is említettem.

– Igen?

Ross a homlokát ráncolva fordult Curtis felé, de még mielőtt megkérdezhette volna, miért adja a tudatlant, a főnöke folytatta:

– A szellemek gyakran űznek velünk ártalmatlan tréfákat. Különösen a gyermekek szellemei.

Ross szinte fojtogatónak érezte a levegőt, amikor rádöbbsent, hogy Eve O'Donnell épp most helyezte a bizalmát feltétel nélkül Curtisbe.

– Meg kell, hogy mondjam – folytatta Curtis –, kifejezetten erős megérzéseim támadtak. Van itt valaki, akit ismer, valaki, aki szintén ismeri önt. – Curtis félrebiccentette a fejét, és a szemöldökét ráncolta. – Egy lány az... Az az érzésem, hogy egy lányról van szó, és egy szám is felseljlik előttem... a hetes. Egész véletlenül nem volt egy húga, akit elveszített?

Rosznak földbe gyökerezett a lába. Már megtanulta, hogy a felgöngyölítésre váró eseteik nyolcvanöt százaléka átverés, amelyet olyanok találnak ki, akik szórakozni akarnak velük, be akarnak kerülni a tévéműsorukba, vagy épp azt akarják bebizonyítani, hogy a természet-

feletti nyomozás minden tudományos alapot nélkülöz. Már meg sem tudná számolni, hányszor találtak rejtett hangszórókat a suttogó falakban vagy épp damilt a mozgó csillár körül. Arra azonban álmában sem gondolt volna, hogy Warburtonék is megjátsszák magukat.

– Ez természetesen némi pluszköltséggel járna – mondta Curtis –, de én nem vetném el egy szeánsz ötletét sem.

Ross halántéka lüktetni kezdett.

– Curtis, beszélhetnék veled négyszemközt?

Felvették a kabátjukat, és kimentek a kertbe. A zuhogó eső elől a garázstető alá húzódtak be.

– Ajánlom, hogy fontos legyen – morgott Curtis. – Már majdnem horogra akadt.

– De te magad sem hiszed, hogy szellem járna náluk. A húgáról is csak tőlem hallottál.

Curtis cigarettára gyújtott, amely olyan fényesen izzott, akár a macska szeme.

– Szóval?

– Szóval... nem traktálhatod hazugságokkal azt a szerencsétlen aszszonyt, csak hogy bezsebelj néhány dollárt, és filmre vedd a reakcióját.

– Én nem teszek mást, csak azt mondom Mrs. O'Donnellnek, amit hallani akar. Ezek az emberek azt hiszik, hogy szellem jár a házukban. Hinni akarják, hogy szellem jár a házukban. Lehet, hogy ma este csak azért nem tapasztaltunk semmiféle szellemjárást, mert a szellem vendégek társaságában meghúzza magát.

– Ez nem akármilyen szellem – szólott Ross reszkető hangon –, ez a szellem sokat jelentett neki.

– Nem gondoltam volna, hogy ilyen vaskalapos vagy. Azt hittem, ennyi hónap gyakorlat után már kiismerted a szakma csínját-bínját.

Ross nem tartotta magát különösképpen hiszékenynek. Élete során épp eleget látott és tapasztalt ahhoz, hogy mindig résen legyen, mi a valóság, és mi nem az, hiszen gyakran még önmagát sem érezte valóságosnak.

– Kiismertem a szakmát. Csak nem hittem volna, hogy kész átverés az egész.

Curtis a földre dobta a csikket.

– Én nem hazudok. A saját nagyapám szelleme jelent meg előttem, Ross. Még egy istenverte fotót is készítettem róla, amint az ágyam lá-

bánál ácsorog. Vond le a saját következtetéseidet! Hé, emlékszel még arra a felvételtre, amin egy arc emelkedett ki a tóból? Gondolod, azt is megrendeztem? Akkoriban én a környéken sem voltam, egyedül te voltál ott. – Curtis mély levegőt vett, hogy megnyugodjon kissé. – Nézd, nem áll szándékomban átverni O'Donnelléket. Én üzletember vagyok, Ross, és megbecsülöm az ügyfeleimet.

Ross képtelen volt egy szót is szólni. Most már azt is el tudta képzelni, hogy maga Curtis csempészte oda az aprópénzt a kameraállvány alá. És azt is, hogy a nagy semmire vesztegette el az élete utóbbi kilenc hónapját. Ő sem volt külön O'Donnelléknél – ő is csak azt látta, amit hinni akart.

Maylene talán valóban különleges pszichikus képességekkel volt megáldva, ebben a pillanatban ugyanis nyílt az ajtó, és ő lépett oda hozzájuk.

– Curtis! Mi folyik itt?

– Ross. Épp azon tűnődik, mit válaszson: minket, vagy az erkölcsi piedesztált.

Ross erre kilépett a szakadó esőbe, és faképnél hagyta őket. Gondoljanak csak, amit akarnak! Ők is mindig ezt mondogatták. Arra sem vette a fáradságot, hogy visszamenjen a kamerájáért meg a hátizsákjáért. Ezekért nem kár. Egyedül a lelki nyugalma nem akarta elveszíteni, pedig jó úton haladt efelé. A kocsiban maximumra tekerte a fűtést, hogy végre megszabaduljon a makacs hidegrázástól. Már egy mérföldet is megtett, mire észbe kapott, hogy elfelejtette bekapcsolni a fényszórót. Egyszer csak az út szélére húzódott, és hatalmas kortyokban nyelte a levegőt, hogy valahogy életre keltse a szívét.

Ross tudta, hogyan kell tudományosan rögzíteni a természetfeletti jelenségeket, és hogyan kell értelmezni a kapott eredményeket. Több alkalommal is filmre vett már temetőben suhanó árnyakat, rögzített üres pincékből jövő hangokat, és érezte a hideg fuvallatokat olyan helyeken, ahol elvileg nem járt a levegő. Kilenc hónapon át azt gondolta, végre meglelte a bejáratot abba a világba, ahol Aimee volt... és most kiderült, hogy a bejárat nem más, mint egy falra festett, hamis ajtó.

A franc essen bele, kezdett kifogyni az ötletekből.

Az Thompson arra riadt fel, hogy a szája tele van apró, sima kis kövekkel, akár az olajbogyó magjai. Vagy tizenötöt is kiköpött a ráncos

tenyerébe, mire levegőt mert venni. A lábát átlendítette az összecukható kempingágy keretén. Próbálta nem elképzelni, a lelki szemei előtt mégis megjelent a kép, ahogy ezek a kavicsok a mezítelen lába alatt a keményre döngölt földbe ágyazódnak, és olyan sűrű, veszedelmes bozotos nő ki belőlük, mint a fehér ember meséjében, amelyben a lányt csak egy szerelmes csókkal lehet felébreszteni.

Szívesen táborozott a szabadban. Amióta az eszét tudta, fél lábbal mindig is a természetben járt, a másikkal meg a *jankvi* világban. Kitudta fejét a sátorból, és látta, hogy jó néhányan már összegyűltek reggelizni. A transzparensaik – nyakba akasztható vagy rúddal ellátott, jókora táblák – úgy feküdtek egy halomba szórva, akár egy hasbeszélő babái: ha nincs mögöttük ember, nem árthatnak senkinek.

– Hé! – vakkantotta, és a kis tábortűz felé vette az irányt, hiszen tudta, hogy a többiek helyet szorítanak neki.

A társai úgy köszöntötték, mintha maga Abe Lincoln lépett volna ki abból a sátorból – alázattal és őszinte csodálattal, amiért ennyi idő után is az élők sorában látják. Pedig Az korántsem volt olyan vén, mint Abe, de nem sokkal maradt el tőle. Százkettő vagy százhárom éves lehetett – egy ideje már nem számolta. Mivel jól beszélte a népe kihálófélben lévő nyelvét, tanítóként nagy tiszteletnek örvendett. Már maga az életkora is feljogosította a törzsfőnöki címre, amelynek akkor lett volna valódi jelentősége, ha az abenaki törzset a központi kormányzat hivatalosan elismeri.

A háta recsegett-ropogott, ahogy lassan leereszkedett az egyik kempingszékre. A földről felvett egy távcsövet, és pásztázni kezdte a környéket: a Montgomery Road és az Otter Creek Pass északnyugati kereszteződésénél elterülő telket. A telek legmagasabb pontján állt a jókora fehér rezidencia, amely most oly sok ember szemét bántotta. Attól fognak elsőként megszabadulni, ezt éppolyan jól tudta Az, mint ahogy minden mást tudott erről az ingatlanról: a birtok pontos méretét és a földhivatali nyilvántartás számát. Tudta, hol fagy meg először a föld a téli hidegben, és hol pusztul ki mindig a növényzet. Tudta, hogy az elhagyatott ház melyik ablakát törték be a környéken lófráló suhancok, a veranda melyik oldala dőlt ki először, és a lépcsőfeljáró melyik foka indult korhadásnak.

A Redhook Csoport közelben parkoló autóinak rendszámát is megjegyezte. Azt beszélték, hogy Newton Redhook maga akarja felépíteni

Comtosook legelső bevásárlóközpontját. Az ő egyik temetkezési helyükön.

– Én mondom – törte meg a csendet Kövér Charlie –, ez csakis az El Niño lehet.

Winks a fejét rázta.

– Valami nagyon nem stimmel. Az nem járja, hogy rózsza hulljon az égből. Olyan ez, mintha visszafelé járna az óra, vagy mintha a kút vize hirtelen vérré válna.

Köver Charlie felröhögött.

– Winks, inkább vissza kellene térned Letterman esti show-műsorára, mert ezek a horrorfilmek az agyadra mennek, haver.

Az körbepillantott a földet borító vékony rózsaszírom-takarón. Nyelvével végigjárta a szájüregét, és már megint ott érezte azokat a kavicsokat.

– Mit gondolsz, Az? – fordult felé Winks.

Az azt gondolta, hogy a rózsaszíromesőt megmagyarázni nemcsak lehetetlen, de tökéletesen hasztalan is, hiszen ami történni fog, azon már úgysem változtathatnak. Azt gondolta, hogy a közeljövőben a rózsaszíromeső lesz a legkisebb gondjuk. A távcsövet az úton felfelé araszoló bulldózerre irányította.

– Azt gondolom, hogy ha az ember egyszer ásni kezd – mondta –, valami biztosan előkerül.

Ross úgy ismerkedett meg Aimeevel, hogy a Broadway és a 112. utca sarkán, a Columbia Egyetem árnyékában szó szerint belebotlott, és kiverte a kezéből a füzeteket, amelyek egy sáros pocsolóban végezték. Aimee orvostanhallgató volt, és épp az anatómiaszigorlatára készült. Amikor meglátta, hogy a kemény munkája tönkremegy, rémületében alig kapott levegőt. Ahogy magába roskadva ült a New York-i utca kelles közepén, Ross szemében ő volt a leggyönyörűbb nő a világon.

– Segíték helyrehozni – esküdözött Ross, aki azt sem tudta, mi a különbség a szárkapocscsont és a kézközépcsont között. – Csak adj még egy esélyt!

Egy évvel később Ross megkérte Aimee kezét. Előre szolt a taxisofőrnek, hogy az étterem felé menet vigye el őket a Broadway és a 112. utca sarkára. A sofőr a megállapodás szerint félreállt, Ross pedig kinyitotta

az ajtót, és ott, a koszos járdán fél térdre ereszkedett. Kinyitotta az apró ékszeres dobozkát, és Aimee igéző szemébe nézett.

– Gyere hozzám feleségül! – mondta ki, majd elvesztette az egyensúlyát, a gyémántgyűrű pedig egyenesen a csatorna nyílásába gurult.

Aimee szája tátva maradt.

– Kérlek, mondd, hogy ez meg sem történt! – nyögte ki végül.

Ross a csatornarács feketén tatóngó réseire bámult, majd az üres dobozkára, aztán fogta magát, a dobozt a gyűrű után dobta, és elővett a zsebéből egy újabb gyűrűt, az igazit.

– Kérlek, adj még egy esélyt! – mosolygott.

Évekkel később ott, az elhagyatott parkolóban a szájához emelte az üveget, és alaposan meghúzta. Ross néha legszívesebben kibújt volna a saját bőréből, hogy lássa, milyen a túloldalon. Legszívesebben leugrott volna egy magas hídról a betontenger kellős közepére. Legszívesebben addig sikított volna, amíg a torkában vér nem bugyog; addig rohant volna, amíg a talpa fel nem hasad. Ilyenkor, amikor a kudarc hatalmas hullámként maga alá temette, az élete egy egyenesként rajzolódott ki előtte, amelynek soha nem érhet a végére, mintha valamiféle felső erő gonosz tréfát űzne vele.

Ross úgy szokott az öngyilkosságon tanakodni, ahogy mások bevásárlólistát írnak: szisztematikusan, ügyelve a legapróbb részletekre is. Voltak napok, amikor kifejezetten jól volt, és voltak napok, amikor azt figyelte, hány boldognak tűnő embert lát, és hány olyat, akiről lerí a fájdalom. Voltak napok, amikor tökéletesen észszerűnek tűnt lobogó, forró vizet inni, a hűtőszekrényt magára zárni, vagy meztelenül kimenni a hóba és a fagyba.

Ross rengeteget olvasott különféle öngyilkosságokról, és elámult az emberek kreativitása láttán. Voltak nők, akik a saját hosszú hajukat tekerték a nyakuk köré kötél gyanánt, férfiak, akik majonézt löttek be maguknak, és kamaszok, akik petárdákat nyeltek le. Ám amikor már azon volt, hogy kipróbálja, mekkora súlyt bír el a gerenda, vagy amikor már a szikét a csuklójához nyomta, hirtelen belegondolt, mekkora bajt hagyyna maga után.

Fogalma sem volt, mit tartogat számára a halál, de azt tudta, hogy ott nem lesz élet, és ez épp elég jól hangzott. Amióta Aimee meghalt, nem érzett semmit. Aznap ostoba módon szuperhőst játszott: először

kirángatta a menyasszonyát az egyik roncsból, aztán visszarohant, és kimentette a másik sofőrt is, mielőtt az autó pár pillanattal később lángra lobbant. Mire visszaért, Aimee már nem élt. Egyedül halt meg, mialatt ő Supermant játszott.

Igen, hős lett belőle, de nem azt mentette meg, akit kellett volna.

A dzsip padlójára hajította az üres üveget, majd sebességbe tette a kocsit, és úgy száguldott ki a parkolóból, mint egy óvatlan kamasz. Rendőrt nem lehetett látni a közelben – soha nem voltak ott, amikor az embernek szüksége lett volna rájuk –, ezért Ross addig nyomta a gázt, amíg végül már nyolcvan mérföldes sebességgel száguldott végig az egysávos autópályán.

A vasúti átjárónál megállt. A sorompó villogva ereszkedett le, lassan, méltóságteljesen, akár egy balerina. Ross nem gondolt semmire. Nekiindult, a sorompóhoz gurult, áttörte a kart, és a dzsipet úgy ültette rá a sínekre, akár egy felkínált áldozatot.

A vonat zakatolva közeledett. A sínek fémes dalra fakadtak. Ross felkészült a halálra, és a becsapódás előtt egyetlen szó hagyta el a száját: *Végre!*

A vonat fülsiketítő robajjal érkezett, de ahogy továbbhaladt, a hangja is elhalt. Ross lassan összeszedte a bátorságát, és kinyitotta a szemét.

A motorháztető füstölt, de a motor ugyanúgy járt. A dzsip kissé féloldalasan gurult, mintha az egyik kerék leeresztett volna, és meg is pördült: arra nézett az orra, amerről jött.

Ross nem tehetett az égvilágon semmit: könnyes szemel folytatta az útját.

Rod van Vleet nem volt hajlandó aláírt szerződés nélkül hazamenni. Először is, Newton Redhook rábízta a tizenkilenc holdnyi föld felvásárlását, amelyen a Pike-rezidencia is állt. Másodsor, több mint hat órába teltt ideautózni, ebbe az öregek otthonába, ebbe a nevenincs vermonti városkába, és Rodnak esze ágában sem volt a közeljövőben visszatérni a környékre.

– Mr. Pike – mosolygott az öregemberre, aki olyan rusnya volt, hogy Rod attól félt, egy hétig rémálmai lesznek tőle. Te jó ég, ha ő is így fog festeni kilencvenöt éves korában, legjobb lesz, ha kerít valakit, aki mérget kever az italába, és a túlvilágra segíti. Spencer Pike kopasz feje

éppolyan ráncos volt, mint a sárgadinnye héja; a kezét jókora bütykök csúfították el; a teste mintha furcsa, emberi kérdőjelle görbült volna. – Amint látja, a Redhook-csoport kiállított az ön nevére egy ötvenezer dolláros csekket, és a pénzt a tulajdoni lap lekérdezését követően be is válthatja.

A vénember résnyire hunyorította vizenyős szemét.

– Ki a nyavalyát érdekeli a pénz?

– Nos. Talán elutazhatna valami szép helyre. Egy nővérkével. – Rod az ápolónőre vigyorgott, aki összefont karral strázsált Pike háta mögött.

– Nem utazhatok. Orvosi utasítás. A májam... bármikor beadhatja a kulcsot.

Rod zavart vigyorral pislogott rá. Magában azt gondolta, hogy egy vén alkoholista, aki közel száz évet megért, igazán megtehetné, hogy felül egy Fidzsi-szigetekre tartó repülőre, és magasról tesz a következő eredményekre.

– Nos.

– Ezt már mondta. Maga szenilis talán?

– Nem, uram. – Rod megköszöri a torkát. – Úgy tudom, ez a birtok a felesége családjának tulajdonában állt több nemzedéken át.

– Igen.

– Úgy gondoljuk, Mr. Pike, hogy a Redhook-csoport hozzájárulhat Comtosook fejlődéséhez, ha ezt a földterületet a város gazdaságának fellendítésére használjuk fel.

– Üzleteket akarnak itt nyitni.

– Igen, uram, az a tervünk.

– Lesz bagelező is?

Rod zavartan pislogott.

– Nem hinném, hogy Mr. Redhook már döntött az üzletekről.

– Akkor csináljanak egyet! Szeretem a bagelt.

Rod az asztalon egy kicsit közelebb tolta hozzá a csekket, ez alkalommal a szerződéssel együtt.

– Nem csinálhatunk semmit addig, amíg meg nem kapom az aláírást.

Pike egy hosszú pillanatig némán méregette őt, majd a tollért nyúlt. Rod lassan kiengedte a levegőt, amelyet mindeddig bent tartott.

– A tulajdoni lap a felesége nevében van, igaz? Cecelia Pike?

– Cissyé volt.
– És ön szerint van valami alapja az abenakik állításának, amit oly vehemensen hangoztatnak?

Pike ujjpercei elfehéredtek, ahogy ökölbe szorult a keze.

– Azon a birtokon nincs semmiféle indián temető – mondta, és Rodra pillantott. – Nem kedvelem magát.

– Igen, uram, kezdem kapiskálni.

– Egyedül azért írom alá a papírt, mert inkább eladom, mint hogy az államé legyen.

Rod összetekerte az aláírt szerződést, és az asztal széléhez ütögette.

– Nos! – ismételte újra, mire Pike felvonta a fél szemöldökét. – Nagyon igyekszünk majd, hogy mihamarabb megvalósuljanak a terveink.

– Úgy érti, mielőtt még elpatkolnék – jegyezte meg csípősen Pike, miközben Rod magára öltötte a kabátját. – Nem akar itt maradni a délutáni társasjátékra? Vagy legalább ebédre... Úgy hallottam, narancsos zselé lesz a desszert. – A nevetése olyan érdes volt, akár egy fűrész.
– Mr. Van Vleet... mihez kezdenek majd a házzal?

Rod tudta jól, milyen kényes témához értek. Számtalanszor kellett emiatt nehézségekkel szembenéznie a Redhook Csoportnak, amely rendszerint ledózerolt minden ingatlant a megvásárolt telkeken, mielőtt felhúzta volna a saját, modern bevásárlóközpontjait.

– Igazából nincs túl jó állapotban – felelte óvatosan Rod. – Elképzelhető, hogy át kell majd alakítanunk. Tudja, hogy több hely legyen a pizzázójának.

– Bagelező. – Pike összevonta a szemöldökét. – Szóval el akarják bontani.

– Sajnos kénytelenek leszünk.

– Talán jobb is így – sóhajtott az öreg. – Túl sok ott a szellem.

Comtosook egyetlen benzinkútja a szupermarket tözsomszédságában állt. A parkoló mellett két, az ötvenes években felállított kút volt, és Rodnak jó öt percbe telt, mire rájött, hogy a masina egyszerűen nem fogad el bankkártyát. A cső végét a tankhoz illesztette, majd előhúzta a mobilját, és megnyomta az egyik gyors hívó gombot.

– Angel Gránitfejtő – szólta bele egy női hang.

Rod eltartotta a fülétől a telefont, és megszakította a hívást. Biztosan rossz számot hívott; az irodát akarta elérni, hogy tájékoztassa Newton

Redhookot, miszerint elhárult az útból az első akadály. A homlokát ráncolva egyesével beütögte a számokat.

– Angel Gránitfejtő. Miben segíthetek?

Rod a fejét ingatta.

– Én valójában a 617-569...

– Úgy tűnik, téves számot hívott.

Katt.

Értetlenül csúsztatta a zsebébe a telefonját, aztán még egy gallont töltött a tankjába. A tárcája után nyúlva az üzlet felé vette az irányt, hogy fizessen.

Az üzlet előtt egy rézvörös hajú, középkorú férfi épp a rózsaszirmoknak tűnő pihéket söprögte. Rod az épületre szerelt táblára pillantott – ABE BENZINKÚT ÉS VEGYESBOLT –, aztán a boltosra.

– Maga bizonyára Abe, igaz?

– Eltalálta.

– Van errefelé telefonfülke?

Abe az üzlet sarka felé bökött, ahol a korlát mellett egy fülke állt. Rod kikerült egy részeget, aki épp a fülkének támaszkodott, majd belépett, és tárcsázta a saját névjegykártyáján feltüntetett számot. Közben mindvégig magán érezte a boltos árgus tekintetét.

– Angel Gránitfejtő – hallotta egy pillanattal később.

Lecsapta a kagylót, és meredten bámult rá.

Abe egy kis ösvényt söpört magának a fülkéig.

– Gond van? – érdeklődött.

– Valami nem stimmel a telefonvonalakkal. – Rod előkotort a tárcájából egy húszdollároszt a benzinre.

– Biztosan. Vagy tényleg igaz, amit azok az indiánok állítanak... hogy ha nem kapják vissza a földjüket, akkor az egész városon átok ül majd.

Rod az égre emelte a tekintetét. Már félúton járt a kocsi felé, amikor eszébe villant Spencer Pike megjegyzése a szellemekről. Sarkon fordult, hogy megkérdezze Abe-et, de az öregnek hült helye volt. Seprűje a rozant korlátnak volt döntve, és a rózsaszirmok minden egyes szélleökettel úgy röppentek szanaszét, mint az elsuttogott kívánságok.

Ebben a pillanatban egy autó fékezett le a kút túloldalán. Egy férfi kászálódott ki belőle, majd addig nyújtózott, amíg ki nem ropogtatta a hátát. Hosszú, vällig érő, barna haja és nyugtalanító, tengerzöld szeme volt.

– Elnézést – szólította meg Rodot –, nem tudja véletlenül, merre lakik Shelby Wakeman?

– Nem vagyok idevalósi – rázta a fejét Rod.

Maga sem tudta, miért nézett bele a visszapillantóba, miután beült a kocsiába. A fickó mozdulatlanul állt ott, mintha nem tudná, mihez kezdjen. Ekkor megszörrent Rod mobiltelefonja, mire hamar felcsapta.

– Van Vleet.

– Angel Gránitfejtő – szólalt meg a női hang a vonal túlsó végén, mintha Rod lett volna a hívó fél. Mintha az egésznek bármi értelme lett volna.

– Jó, jó, jövök már – dörmögte Shelby, miután valaki egyre türelmetlenebbül dörömbölt a bejárati ajtón. Még csak délelőtt tizenegy volt. Ha ez a barom felébreszti Ethant... Sietve lófarokba kötötte a haját, megigazította a pizsamáját, és ahogy szélesre tárta az ajtót, önkéntelenül is a napba hunyorított. Egy pillanatra annyira elvakította a fény, hogy fel sem ismerte.

– Shel?

Már két éve színét sem látta Rosznak. Még mindig hasonlítottak egymásra: ugyanaz a nyúlánk alkat, és ugyanaz az átható tekintet, amely gyakran megigéz másokat. Ross azonban sokat fogyott, megnövesztette a haját, és a szeme alatt is sötét karikák éktelenkedtek.

– Felébresztettelek – mentegetőzött. – Ha akarod...

– Gyere ide! – szakította félbe Shelby, és az öccse köré fonta a karját.

– Menj csak vissza aludni! – biztatta Shelbyt Ross, miután a nővére majdnem egy órán keresztül ugrált körülötte. – Ethannek szüksége lesz rád.

– Ethannek rád lesz szüksége – javította ki Shelby. – Amint megtudja, hogy itt vagy, elfelejtheted a pihenést. – A vendégszoba ágyára tett néhány törölközőt, majd még egyszer megölelgette a testvérét. – Mondanom sem kell, hogy addig maradsz, ameddig csak akarsz.

Ross Shelby nyakába temette az arcát, és behunyta a szemét. A nővére a gyermekkora illatát árasztotta.

Shelby egyszer csak odébb húzódott.

– Ó, Ross! – sóhajtotta. Kezét az öccse gallérja alá csúsztatta, és előhúzta a láncot, amelyet ott rejtgetett. A láncon egy hullócsillagot formázó gyémántgyűrű függött. Shelby a markába zárta.

Ross elrántotta magát, és a lánc elszakadt. Ross erre megragadta Shelby kezét, és addig rázta, amíg a nővére el nem engedte a gyűrűt, és ő meg nem kaparintotta.

– El ne vedd! – sziszegte fenyegető hangon.

– De már olyan régen...

– Szerinted nem tudom, milyen régen történt? Szerinted nem emlékszem egészen pontosan? – Ross elfordult. Miért nem mondja ki soha senki, hogy a kedvesség éppolyan élesen vághat az ember húsába, akár egy kés?

Shelby megérintette a karját, de Ross meg sem moccant, így a nővére nem erőltette a dolgot. Fogta magát, kiment, és becsukta maga mögött az ajtót.

Shelbynek igaza volt – aludnia kellene –, de Ross tudta, hogy úgysem jön álom a szemére. Már hozzászokott az álmatlansághoz, amely évek óta ágyba bújik vele együtt, és annyi fájdalmas kétséget ébreszt benne, hogy egészen reggelig nézi az óra digitális kijelzőjét.

Ross végignyúlt az ágyon, és a plafont bámulta. Olyan szorosan markolta a gyűrűt, hogy a foglalat széle a tenyerébe váj. Be kell szereznie valamit – egy fonalat vagy egy bőrszíjat –, hogy újra hordhassa. Mivel nem jött álom a szemére, egy idő után az órát figyelte. Nézte, ahogy a számok átfomálódnak: 12:04; 12:05; 12:06. Megszámolta a rózsákat a paplanhuzaton. Megpróbálta felidézni a *Waltzing Matilda* dalszövegét.

Amikor 5:58-kor felriadt, el sem hitte, hogy végül elnyomta az álom. Nagyokat pislogott, és megállapította, hogy jobban érzi magát, mint hónapok óta bármikor. Nagy lendülettel felkelt, és azon töprengett, van-e Shelbynek tartalék fogkeféje.

Nem érezte a mellkasán az apró súlyt, és erről nyomban eszébe jutott a gyűrű. Kinyitotta a markát, és kétségbeesett. Seholy nem látta a gyűrűt, amelyet elalváskor még a kezében fogott. Nem volt sem a paplan alatt, sem a szőnyegen, sem az ágy mögött, amelyet Ross eszeveszett kapkodással húzott el a faltól. *Elvesztettem őt* – gondolta, és üres tekintettel meredt arra, amit ébredéskor a markában talált: egy 1932-es egycentes érmére, amely még mindig langyos volt az érintésétől.